

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-7 Ув 130/23
15.09.2023. године
Београд

Управни суд, у већу посебном састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као, записничарем, одлучујући о приговору Транспарентност Србија, Београд, ул. Палмотићева број 31, изјављеном против решења судије појединца Управног суда 10 У 15481/20 од 26.04.2023. године, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној 15.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор подносиоца Транспарентност Србија, изјављен против решења судије појединца Управног суда 10 У 15481/20 од 26.04.2023. године.

Образложење

Решењем судије појединца Управног суда, 10 У 15481/20 од 26.04.2023. године, одбачена је, на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09) тужба тужиоца, овде подносиоца приговора, поднета дана 11.09.2020. године Управном суду против туженог органа Владе Републике Србије, због ћутања управе, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја.

Против наведеног решења тужилац је дана 11.05.2023. године, посебном већу Управног суда изјавио приговор због погрешно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене члана 26. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. У приговору наводи да је чињенично стање погрешно утврђено због тога што је, супротно тврдњама суда, на основу копија електронске поште видљиво да је копија електронске поште од 15.04.2020. године, послата са електронске адресе ts@transparentnost.org.rs на електронску адресу informacije@gov.rs која је према тада важећем Информатору о раду Владе Републике Србије била одређена као адреса за достављање захтева за слободан приступ информацијама од јавног значаја и копију електронске поште од 14.07.2020. године послате са електронске адресе ts@transparentnost.org.rs на електронску адресу informacije@gov.rs, која је према тада важећем Информатору о раду Владе Републике Србије била одређена као адреса за достављање накнадних захтева за поступање по захтевима за слободан приступ

информацијама од јавног значаја. Указује на садржину одредбе члана 22. став 3. Закона о управним споровима и истиче да је суд, иако је наведена одредба јасна и недвосмислена, услед погрешног и неправилног тумачења њене садржине, своју оцену засновао на неправилној примени одредби и других закона. Даље наводи да се суд, у покушају да образложи погрешну примену права, позвао на уопштenu одредбу члана 56. став 2. Закона о општем управном поступку, затим сасвим непотребно и неосновано разматрао одредбу члана 57. истог закона и неправилном применом права своју оцену засновао и на одредбама члана 39. Закона о електронској управи (“Службени гласник РС” бр.27/2018). Налази да је на основу садржине тих чланова видљиво да су они прописани као обавеза органа у циљу поједностављења и олакшања, односно као предуслов ефикасне комуникације електронским путем, што потврђује и суд када на страни 2. одлуке у првом пасусу констатује “...и без доказа да је пријем накнадног захтева као електронског документа потврђен од стране надлежног суда”. Сматра да му је суд, одбацивањем тужбе, ускратио право на судску заштиту гарантовану чланом 22. Устава Републике Србије и да је то учинио свесном или несвесном заменом појма “доказ о предаји” са погрешном применом појма “потврда о пријему”. Даље наводи да је одредбама члана 13. Закона о електронском документу, електронској идентификацији и услугама од поверења у електронском пословању (“Службени гласник РС” 94/17 и 52/21) који носи назив “Потврда о пријему електронског документа”, ставом 1. прописано да је потврда о пријему електронског документа доказ да је тај документ примљен од стране примаоца, а ставом 2. да потврду о пријему електронског документа издаје прималац електронског документа или пружалац услуге електронске доставе. Наглашава да без своје кривице, у ситуацији када тужени “ћути”, односно не извршава своју обавезу слања потврде о пријему прописану законом, није могао да достави потврде о пријему послатих захтева, а да је последица тога, да је њему и заинтересованој јавности ускраћено право на добијање информације од јавног значаја. Предлаже да суд након одржане усмене јавне расправе приговор уважи, оспорено решење поништи и наложи да се поступак пред судом настави.

Након оцене навода приговора и решења судије појединца Управног суда, 10 У 15481/20 од 26.04.2023. године, као и увида у списе У 15481/2020, посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Из списка предмета У 15480/2020 и побијаног решења произлази да је подносилац приговора, дана 11.09.2020. године, Управном суду електронским путем поднео тужбу, која је уређена поднеском од 21.02.2022. године, у којој је навео да је 15.04.2020. године, туженом органу електронском поштом упутио захтев за приступ информацијама од јавног значаја и то : копију Закључка Владе СП 05 број: 00-96/2020-1 од 15.03.2020. године, односно оних делова Закључка који се односе на спровођење јавних набавки, а у вези са COVID-19. Будући да тужени није одговорио на захтев у смислу члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, нити доставио обавештење у смислу члана 16. став 3. истог закона, тужилац се дана 14.07.2020. године, обратио туженом са дописом-ургенцијом за поступање по поднетом захтеву у накнадном року у складу са чланом 19. Закона о управним споровима. Имајући у виду да тужени није одговорио на захтев, нити доставио обавештење ни у додатном року од 7 дана, то је тужилац предложио да суд донесе пресуду којом тужбу уважава и налаже туженом да поступи у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те обавести тужиоца о поседовању информације и изда односно упути копије тражених докумената, односно

у складу са чланом 19. или чланом 16. Закона, у случају да тражене информације или документе не поседује, односно сматра да их не треба учинити доступним тужиоцу. У поступку претходног испитивања тужбе, судија појединац је нашла да тужилац уз тужбу није приложио доказ да је захтев за приступ информацијама од јавног значаја доставио туженом органу дана 15.04.2020. године, електронским путем, нити је суду доставио доказ да је накнадни захтев-ургенцију од 14.07.2020. године, доставио туженом, јер нема потврда туженог органа којима се доказује пријем ових поднеска електронским путем, па је налазећи да нису испуњене процесне претпоставке за покретање управног спора због ћутања управе, на основу члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, тужбу одбацио.

Код оваквог стања ствари, посебно веће Управног суда налази да је оспореним решењем судије појединца Управног суда, 10 У 15481/20 од 26.04.2023. године, правилно одбачена тужба тужиоца, овде подносиоца приговора, применом одредбе члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, јер тужилац уз тужбу због ћутања управе није приложио све доказе из члана 22. став 3. Закона о управним споровима. Наиме, предаја поднесака, евидентирање и потврда о пријему поднесака, уређени су чланом 60. и 61. Закона о општем управном поступку којима је прописано да се поднесци предају непосредно органу, преко поште, дипломатско-конзуларног представништва, електронском поштом у складу са законом, или се саопштавају усмено на записник (чл. 60. ст. 2). У конкретном случају, странка наводи да је поднеске од 15.04.2020. године и од 14.07.2020. године, предала органу у облику електронског документа, путем електронске поште, на адресу електронске поште коју је орган одредио за пријем електронских поднесака. Поступање са електронским поднесцима и електронско управно поступање уређено је Законом о електронској управи ("Службени гласник РС" број 27/18). Према одредби члана 39. став 1 - 4. наведеног закона, орган је дужан да омогући пријем електронског поднеска преко Портала еУправа, другог електронског јединственог управног места или другим путем достављања између органа и корисника, у складу са законом којим се уређује електронски документ и услуге од поверења у електронском пословању (став 1); пријем електронског поднеска евидентира се у електронској писарници (став 2); потврда о пријему електронског поднеска се шаље подносиоцу одмах, на исти начин на који је поднесак послат (став 3); потврда из става 3. овог члана садржи обавештење о пријему електронског поднеска, датум и време пријема и напредни електронски печат органа (став 4).

У смислу цитираних одредби, орган је дужан да странци потврди пријем поднеска послатог електронским путем одмах и то на исти начин на који је поднесак послат, што подразумева да је орган, односно овлашћено службено лице које управља електронском поштом на коју су приспели наведени поднесци, дужно, да истоветним путем подносиоцу потврди пријем наведених поднесака, слањем одговарајућег обавештења. Дакле, како тужилац уз тужбу није приложио потврде о пријему електронских докумената – захтева за приступ информацијама од јавног значаја од 15.04.2020. године и накнадног захтева од 14.07.2020. године, које је издао прималац електронског документа или пружалац услуге електронске доставе, и које садрже обавештење о пријему тих електронских поднесака, датуму и времену пријема и напредни електронски печат органа, послате подносиоцу на исти начин на који су послати и наведени поднесци, а које је тужилац био дужан да достави уз тужбу, судија појединац је правилно закључио да уз тужбу нису приложени докази о предаји ових поднесака надлежном органу, због чега нису испуњени услови за подношење тужбе

због हुтања управе.

Посебно веће Управног суда је ценило наводе приговора, али с обзиром на изнето, налази да нису основани и да се њима не доводи у сумњу законитост решења судије појединца.

О приговору је одлучено без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 27. став 2. Закона о управним споровима, јер није било потребно непосредно саслушање странке ради утврђивања чињеничног стања на усменој јавној расправи, с обзиром да се ради о правном питању које се односи на предмет управног спора.

На основу изнетих разлога, посебно веће Управног суда је применом одредби члана 27. став 3. Закона о управним споровима, одлучило као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.09.2023. године, II-7 Ув 130/23

Записничар
Даница Лекић, с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић, с.р.

СБ

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

